

at bebo eller drive Bruget eller at overdrage Retten dertil til et af sine Børn, Svigerbørn eller Stifbørn, kan den nuværende Bruger ikke sikre sig Retten til fremtidig Brug. Ligeledes er det Ejeren muligt, hvis han af en anden Grund ønsker at blive af med den nuværende Bruger, at kræve dette gennemført, og den i Loven af 30. Juni 1919 omhandlede Kommission skal da overveje, om den finder de af ham anførte Grunde fyldestgørende til at fritage ham for at forny Brugsforholdet. § 3 gaar ud paa, at Bestemmelserne i § 1 ikke skal komme til Anvendelse, saafremt Ejeren ved et bestaaende Brugsforholds Udløb ønsker at afhænde Bruget. I saa Fald har dog Brugeren Forkøbsret til Bruget til den Pris, som Ejeren kan opnaa hos en anden, med Fradrag i Købesummen af et saa stort Beløb, som han ved Fratrædelse af Bruget vilde have til gode for udførte Forbedringer.

Disse to Paragraffer indeholder jo betydelige Indskrænkninger i de Rettigheder, der tillægges Brugeren.

I § 4 siges det, at ved Brugeren Død har hans efterlevende Enke Ret til at indtræde i hans Rettigheder og Forpligtelser overfor Ejeren.

§ 5 indeholder en Bestemmelse om, at de Bestemmelser, der omhandles i Lov Nr. 373 af 30. Juni 1919, i Lov Nr. 217 af 21. April 1921 og i nærværende Lov, ogsaa kommer til Anvendelse paa Ejendomme, der hører under et Gods, og som har et Tilliggende af 1 Td. Hartkorn og derover, dog ikke over 2 Tdr. Hartkorn, for saa vidt disse Ejendomme ikke f. Eks. bliver benyttet til Tjenestehuse eller er givet i Leje eller Forpagtning til Ejeren private Tjenestemænd eller har Karakteren af at være Lystejendomme. Endelig gaar § 6 ud paa, at alle de Bestemmelser, som omhandles i disse Love, ikke kommer til Anvendelse i de Tilfælde, hvor Ejeren ikke tillige ejer anden fast Ejendom paa Landet med et Tilliggende af $\frac{1}{2}$ ha eller derover.

I den Skikkelse, hvori Forslaget nu fremtræder, er det noget afvigende fra det Forslag, jeg fremsatte i Vinter for det høje Folketing, og jeg skal villig indrømme, at det ikke er tilnærmelsesvis saa vidtgaaende, som jeg kunne have ønsket det. Men Forholdene er jo saadanne her i Rigsdagen, at man ikke altid kan faa det gennemført, som man ønsker, og jeg har maattet nøjes med disse Bestemmelser, som jeg dog mener er af saa stor Betydning, at jeg gerne vil anbefale Lovforslaget til

det høje Tings Medlemmer. Jeg kunde navnlig have ønsket, at Bestemmelserne var udvidet til ogsaa at gælde for Ejendomme under $\frac{1}{2}$ ha, og at Fristen, der her er sat til 1935, var blevet forlænget betydeligt. Men disse Bestemmelser har det ikke kunnet lykkes at opnaa Enighed om i Folketinget; kun i den Skikkelse, hvori Lovforslaget her fremtræder, har det kunnet samle saa stort et Flertal, som det nu har opnaaet i det andet høje Ting.

Da Sagen er saa langt fremskreden, tror jeg, at der ude i de Kredse af Befolkningen, som interesserer sig for disse Forhold — og det omhandler ikke saa ganske faa Tusinder af Ejendomme — allerede nu er skabt en Forventning om, at man kan naa frem til en Ordning i indeværende Aar. Den nuværende Lovs Gyldighed ophører til næste Foraar, og det vil derfor være af Betydning for de paagældende, ikke alene for Brugerne, men ogsaa for Ejerne, saa snart som muligt at faa at vide, hvorledes disse Forhold bliver ordnet. Hvis Lovforslaget ikke kan blive gennemført nu, men skal tages op igen til Behandling til Vinter, vil disse Mennesker komme til at leve i Uvished hele Sommeren og en Del af Vinteren. Begge Parter vil derfor være i høj Grad interesserede i at faa Forslaget gennemført i denne Samling, og selv om en Del Ejere kunde ønske, at det ikke bliver gennemført, vil de alligevel se saaledes paa Sagen, at skal Forslaget gennemføres, vil det være af Værdi ogsaa for dem at faa det gennemført i indeværende Samling, for at de kan blive fri for den Uvished, der ellers vil være til Stede.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling i det høje Landsting.

Rasmus Nielsen: At gaa i Enkeltheder ved Omtalen af Lovforslaget vilde i Virkeligheden kun være at gentage, hvad den højtærede Landbrugsminister nu har udtalt. Jeg vil blot understrege, at det, der i Øjeblikket har størst Interesse, er, at den 1. April 1927 er Skæringsdagen, hvor Retten til Brug af de Ejendomme, her er Tale om, ophører, og Opsigelsesfristen udløber allerede med i Dag. Det forekommer mig, at det havde været af Værdi, om man i det andet høje Ting havde været opmærksom paa dette, saaledes at man havde levnet Landstinget lidt mere Tid til at behandle et Spørgsmaal, som dog angaar ikke saa faa Tusinde Brugere af Ejendomme i vort Land. Alligevel vil jeg udtale Haabet